

har forringet de gamles Kaar, og da naturligvis navnlig i de Kommuner, hvor man i Forvejen var en Smule human overfor de gamle, saaledes som det ærede Medlem Hr. Holger Larsen med Tal har paavist fra denne Talerstol. Det er en Kendsgerning, at den Lov, som daværende Indenrigsminister Kragh gennemførte, i høj Grad udvidede Rammerne, hvorved nye Befolkningslag kom ind under Loven paa Bekostning af dem, som hidtil havde faaet Understøttelse, paa Bekostning af de daarligst stillede, fordi man ikke alene krævede, at Loven ikke maatte blive dyrere, men endogsaa, at den i Løbet af et Aaremaal skulde blive langt billigere. Det er Kendsgerninger. Der sker jo som Regel ikke noget her i Verden, uden at det har sit Udspring i en eller anden Begivenhed, og deri har de gamles Organisation altsaa sit Udspring.

Saa mente det ærede Medlem Hr. Hede-gaard at kunne — saaledes forstod jeg det — stille mig i en vanskelig Stilling ved at nævne, at jeg havde været Foredragsholder ved et saadant Møde af gamle fra forskellige Byer, afholdt i Randers for nogle Søndage siden. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at jeg ikke har det fjerneste imod at fortælle, i hvilken Anledning jeg var Foredragsholder, som han siger, ved det paagældende Møde. Det var saadan, at de paagældende Aldersrentenyderforeninger fra forskellige Byer, som holdt dette Møde, dertil inviterede Byraadets Aldersrenteudvalg, Forsørgelsesinspektøren og saa vidt mig bekendt ogsaa den konservative Borgmester og en Række andre Autoriteter. Desuden havde man altsaa bedt mig, som er bosiddende i Byen og var til Stede, om at fortælle dem noget om, hvorledes Rigsdagens Stilling havde været og fremdeles er til det af Indenrigsministeren fremsatte Forslag om Ændringer i Aldersrenteloven af 7. August 1922. Jeg kan ikke se nogen som helst Grund til, at jeg skulde nægte som Rigsdagsmand at modtage en saadan Opfordring. Og jeg skal sige til det ærede Medlem Hr. Kragh, som synes at more sig, at naar denne rent saglige Fremstilling af dette Forslags Behandling her i Tinget med en nøje Paapegning af de forskellige Afstemninger, der har fundet Sted, hvem der har stemt saadan, og hvem der har stemt saadan, ikke falder ud til Fordel for Venstre og de Konservative, maa de ikke bebrejde mig, men sig selv dette. Det er givet, at den faldt netop ud paa en saadan Maade, at man beklagede sig over de to Partier, og man vedtog endogsaa en Henvendelse paa Mødet. Alt dette fortryder jeg altsaa paa ingen Maade. Hvis jeg ved dette

og paa anden Maade kunde bidrage til, at Forstaaelsen af de gamles Kaar blev vakt i endnu højere Grad, navnlig indenfor de to ærede Oppositionspartier, skulde det være mig en yderligere Kilde til Glæde.

Jeg ser nok, at „Aarhus Amtstidende“ efter Mødet blev meget vred paa mig, fordi jeg havde tilladt mig at fremsætte denne Redegørelse for de tilstedeværende. Man titulerede mig „Levebrødspolitiker“ og „Stræber“, ja, der var snart ikke Ende paa de forfædelige Skældsord, man serverede. Man talte om en Frækhed uden Lige o. s. v., o. s. v., ja, man henstillede endogsaa til Regeringen, at den tog sig af mig og lige-sindede. Men da det nu en Gang ikke er „Aarhus Amtstidende“, der dirigerer Politikken her paa Rigsdagen og endnu mindre den socialdemokratiske Regering, kan jeg fortælle det ærede Medlem Hr. Hede-gaard; at jeg tager mig det Angreb overordentlig let.

Holger Larsen: Jeg beklager i aller-højeste Grad de to konservative Partiers Stilling i denne Sag. Jeg skal ikke, efter at Partierne har taget deres Standpunkt, forsøge at faa dem omvendt til et bedre og for de gamle heldigere Standpunkt, men jeg tror, at den højtærede Minister har ganske Ret i, at der ikke fra de to ærede Ordførere fremkom nogen som helst saglig Begrundelse for, at de gamle ikke skulde have deres Brændsel i Aar. Der fremkom nogle enkelte politiske Betragtninger, nogle enkelte fejlagtige kommunale Betragtninger, navnlig fra det ærede Medlem Hr. Vesterager men ikke en eneste saglig Begrundelse. Jeg tror, at den højtærede Minister har Ret i, at det, der sker her, er, at Sommerens Agitation, hvorunder man har krævet saa skarp Nedskaering overalt, endogsaa paa de sociale Udgifter, nu praktiseres og praktiseres paa en saadan Maade, at man lader det gaa ud over den fattigste Del af Befolkningen og springer over, hvor Gærdet er lavest, nemlig ved de alderdomsunderstøttede. Jeg troede, at de sorterede under en Lov, der er lavet af Venstre, og ved hvilken man i Forvejen havde taget Pristallet i Betragtning, og hvorefter der var indarbejdet et Dyrtidstillæg, der kunde falde og stige; til Trods for, at man forud har taget Hensyn til Pristallet, kræver man nu, at de gamle skal yderligere nedskaeres med 10 pCt. Det er kort og godt det, der sker nu. En gammel alderdomsunderstøttet paa Landet faar 300 Kr. i Understøttelse og har hidtil faaet 30 Kr. i Brændselshjælp. Nu nægter man dem dette, idet man siger: Vi har indledet et politisk Arbejde for Ned-